

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Ah-Ri.

LIFE • LOVE • SENSE

ANTONIU C. FURDUI

CREATOR
BRAȘOV, 2021

CUPRINS

1. Ziua Neagră	7
2. Proiectul	16
3. Pata albă	27
4. <i>White Russian</i>	40
5. Doamna Mi Young	51
6. Mimi	65
7. Jurnale și căpșune	91
8. Anșoa de primăvară.....	101
9. L.....	125
10. Sezoanele simțirii.....	157
11. <i>Slow-swing</i>	180
12. Clama de păr.....	193
13. S(e)oul Therapy	214
14. Armonizări... plastice	225
25. Automatul cu terapii pentru suflet	243
16. Mia	269
17. Sufletul orașului	291
18. <i>Life</i>	318

ZIUA NEAGRĂ

Încă de când intrase în birou cei doi colegi ai săi îl priveau ciudat și cumva cu reproș. S-a făcut că nu-i observă și a trecut mai departe spre biroul său, aflat undeva lângă fereastra panoramică de unde putea admira în toată splendoarea sa *Teberan Valley*, cu cele opt benzi de circulație, câte patru pe sens, aglomerate de dimineața până seara, și cu aleile pietonale largi mărginite de clădirile moderne din sticlă și oțel. A dat drumul la computer, și-a aranjat hârtiile de pe masa de lucru, hârtii ce zăceau în dezordine datorită grabei cu care a părăsit vineri biroul, apucându-se cu fervoare de treabă. Avea multe de făcut astăzi deoarece acasă nu a reușit să lucreze mai nimic, ocupat fiind cu rezolvarea unor chestiuni personale. Nu era pentru prima dată când nu reușea nici măcar să se apuce de ceea ce își plănuia să lucreze în afara programului, nicidecum să și termine, și tocmai de aceea era nevoit din ce în

ce mai des să rămână după program, ajungând astfel destul de târziu acasă, undeva în jur de ora 8 p.m.

Nu își dădea încă seama de ce Yo-han și Geon, cei doi colegi ai săi cu care mai ieșea câteodată la o bere în weekend, i-au aruncat privirile acelea încărcate de reproș atunci când a intrat în birou. Poate că aveau legătură cu faptul că nu îi sunase în ultimul weekend pentru a-i invita la o bere, și asta pentru că era rândul său să facă cinste. Ar fi trebuit măcar să le spună dinainte că luna aceasta avea să fie ocupat în weekend-uri și că nu se vor putea întâlni, dar a evitat orice discuție pe această temă de teamă ca cei doi să nu-l întrebe cauzele ce-l împiedicau să iasă cu ei la un pahar.

Stătea singur într-un apartament moștenit de la părinții săi, situat într-unul dintre cartierele celebrului *Gangnam District*, după ce aceștia au decis să se mute în sud, într-o localitate situată în zona metropolitană a orașului port Busan, în casa bunicilor săi din partea tatălui. Faptul că deținea un apartament în acest celebru district nu însemna că era bogat sau că făcea parte din segmentele clasei de mijloc aflate în plin avânt economic, deoarece apartamentul fusese achiziționat de către părinții lui undeva pe la începutul anilor optzeci când zona era una dintre cele mai puțin dezvoltate ale capitalei. Acum, însă, oriunde te uitaai vedeai automobilele de lux ale unor celebre branduri auto europene și americane, restaurante și

unde o cină putea să coste jumătate din salariul său pe o lună, și oameni îmbrăcați foarte elegant, după ultima modă. Totuși, vecinii săi din imobilul cu patru etaje unde locuia nu erau oameni foarte înstăriți, deși oricare dintre ei ar fi putut face o mică avere dacă și-ar fi vândut apartamentul în această perioadă de creștere a prețurilor la imobiliare. Aprecia mult faptul că vecinii săi de scară erau niște oameni liniștiți și foarte discreți, și nu întrebau mai mult decât ceea ce eticheta de vecini respectuoși și cu bun simț. Singurul dintre ei care îl mai deranja din când în când era vecinul ce locuia vis-à-vis de apartamentul său, un veteran al Războiului Coreean, și care venea la el să îi ceară câte o țigară, diferite mirodenii pe care uitase să și le procure din piață sau vreun disc cu muzică de jazz. Întotdeauna la sfârșit de lună venea să returneze tot ceea ce împrumutase în decursul acesteia. După un timp a început să suspecteze că de fapt bătrânul nu avea nevoie de nimic din ceea ce venea să ceară, în afară probabil de discurile cu muzică, tot ce voia fiind să discute câteva minute cu cineva, găsimdu-l tocmai pe el pe post de interlocutor. Discuțiile cu domnul Kwang, acesta era numele său, erau destul de lungi și plăcute, gravitând în jurul unor subiecte banale precum: ultimul meci de baseball jucat de *Doosan Bears*, echipa sa favorită, muzica de jazz și discurile pe care le-a achiziționat în ultima perioadă de la vreun anticariat, sau anumite evenimente mondene care aveau loc în oraș. Cam la atât se reducea activitatea de

socializare cu vecinii din blocul său, deși i-ar fi plăcut să discute cu vecina care stătea deasupra sa, o doamnă de vârstă mijlocie, drăguță și delicată, care trebuia să aibă undeva în jur de patruzeci de ani.

După ce și-a terminat treaba planificată pentru prima jumătate a zilei, lucrând încontinuu fără să-și dezlipească ochii de pe planșa de proiectare, aștepta acum să vină pauza de masă și să se întâlnească cu cei doi colegi ai săi pentru a afla originea acelor priviri dojenitoare cu care l-au întâmpinat dis-de-dimineață. Cele câteva minute care-l despărțeau de începutul pauzei le-a petrecut într-o completă uitare de sine, fixând cu privirea traficul care se scurgea în ritm de melc, undeva dedesubt pe aglomeratul *Teheran-ro*. Nu i-a simțit, așadar, pe colegii săi când aceștia s-au apropiat de biroul său pentru a-l invita să meargă împreună la masă.

— Cam visător azi, Richie!

— Hei, băieți! Nici nu am auzit când v-ați apropiat!

— Păi cum să ne-auzi, când ești cu capul în nori și uiți de sărbătorile noastre?

— Sărbători?! Ce sărbători?

— Ei, Yo-han, ți-am spus eu că ceva nu e în regulă!

— Stați un pic, băieți! Vorbiți mai clar!

— Păi, nu a fost ieri paisprezece aprilie, *Ziua Neagră*? Și nu sărbătorim noi pe paisprezece aprilie independența noastră, a burlacilor?

— Eh, deci asta era! Păi dacă a picat tocmai duminică m-am gândit că nici voi nu aveți chef să vă mai deranjați și să veniți până la restaurant pentru un bol de *jjajangmyeon* lipicios și o bere, două!

— Aha, deci...

— Nu, băieți, dar pur și simplu fiind duminică nu am avut chef să ies! Asta-i tot! Acum putem merge să mâncăm? Am poftă să gust niște găluște prăjite umplute cu carne de la doamna Sa-rang. Cred că mai avem timp să mergem până la restaurantul ei și să luăm masa, asta dacă ați terminat interogatoriul!

— Ok, Richie, ai dreptate! Nici eu nu prea am avut chef ieri de o ieșire, doar ca să mergem să vedem niște fețe plouate și inexpressive în penibilul ăla de local în care se înghesuie tot felul de ratați pentru a mânca pasta aia dulce și grețoasă de fasole, și asta numai pentru a respecta o tradiție idioată.

— Hei, Yo-han, ce faci? Încerci să îi ții partea?

— Nu, Geon, de data asta chiar vorbesc serios! Și asta pentru că m-am cam săturat să fiu singur! Cred că un bărbat are nevoie de o companie feminină constantă, și nu doar așa din când în când, și mai trebuind câteodată să și plătească pentru asta!

- Deci așa, dintr-o dată ți s-a acrit de burlăcie?
- Cam da, mi s-a acrit!
- Păi și de ce nu ai spus nimic până acum?
- N-am avut chef să fiu luat la mișto de către voi!
- Nu zău! Și acum ți-a venit cheful?
- Acum mă doare undeva de ce crezi tu!
- Ohh, cineva s-a trezit astăzi cu curu-n sus!
- Alo, băieți! Mergem totuși să mâncăm ceva?
- Ok, Richie! Hai să mergem cât mai avem timp!

Toți cunoscuții săi, precum și colegii de la firma unde lucra, îi spuneau Richie, de la Richard, nume pe care părinții săi i l-au dat în cinstea vizitei președintelui american Richard Nixon în China, și care a aterizat la Beijing exact în ziua în care s-a născut el, 21 februarie 1972. Toată lumea, mai ales locuitorii peninsulei Coreene, a văzut în acea vizită un semn de bun augur al unor vremuri mai liniștite și mai prospere ce aveau să vină, și se pare că au avut dreptate. Acesta a fost și motivul pentru care părinții săi l-au botezat după președintele american sperând ca el, unicul lor copil, să crească în vremuri mai bune decât cele în care au crescut ei.

Au luat prânzul pe fugă grăbindu-se să se reîntoarcă la firmă pentru a-și relua munca. Era o firmă de talie mică spre medie care activa în domeniul

confecțiilor de încălțăminte, având în jur de o sută de angajați, numărul acestora fluctuând în funcție de stagiarii care veneau să învețe câte ceva și apoi plecau, și de cei care erau angajați cu jumătate de normă. Firma producea diferite tipuri de încălțăminte, trei sferturi din producție fiind destinată sortimentelor pentru femei. El activa în cadrul departamentului de design, fiind responsabil exclusiv de creația noilor modele de pantofi destinați clientelei feminine. Așa se face că dintre toți colegii săi el avea cel mai mult de lucru, nereușind aproape niciodată să isprăvească la termen tot ceea ce își propunea să realizeze. De multe ori în timpul weekend-ului lucra și acasă, dar nici așa nu izbutea să înainteze prea mult cu munca pentru firmă lăsându-se antrenat în tot soiul de creații personale exotice care îi consumau o bună parte din timpul alocat pentru proiectele companiei.

Ziua aceasta de luni fusese una destul de aglomerată, fiind nevoit să rămână la birou mai mult decât de obicei pentru a recupera ceea ce nu a reușit să ducă la bun sfârșit în weekend-ul care a trecut. A terminat undeva în jur de ora 7 p.m., realizând abia după și-a dezlipit ochii de pe planșele sale cât de înaintată era ora, și că liniștea profundă în care lucrase până atunci se datora faptului că era singura persoană rămasă la etajul unde își avea birourile firma pentru care lucra. S-a ridicat de la masa de lucru amețit și cu o senzație acută de foame, gândindu-se că ar fi bine să treacă pe la un fast food înainte de a ajunge acasă. Și-a luat

pardesiul și umbrela, nu înainte de a-și pune în ordine hârtiile și planșele de pe birou pentru a evita, dimineața următoare când avea să sosească la job, impresia neplăcută trăită astăzi la vederea dezordinii în care își lăsase vineri biroul înainte de a pleca acasă. Îl încerca acel sentiment de oboseală plăcută și satisfacția muncii bine făcute, așa că nu se grăbea să părăsească clădirea, preferând să coboare pe scări pentru a-și dezmoziții încheieturile anchilozate din cauza lungilor ore în care de stat aplecat și concentrat asupra mesei de lucru. După ce a coborât alene cele zece etaje, simțind cu fiecare mișcare a încheieturilor amorțite că are un trup și mirându-se de mobilitatea acestuia, curentul răcoros de aer ce l-a întâmpinat la ieșirea din clădire și traficul intens de pe *Teheran-ro* îi provocară instantaneu o stare de relaxare. Străbătând marile bulevarde aglomerate ale orașului, după o zi de trudă intensă care îi epuiza și ultimele resurse de inspirație, avea un sentiment de gol interior, eul său depersonalizat pierzându-se în șuvoiul acestei mulțimi fără astâmpăr ce luneca de-a lungul arterelor pline de viață ale metropolei. În unele după-amieze, când se îndrepta către casă după o zi solicitantă la job, trăia momente de pierdere cvasitotală a reperelor spațio-temporale, întrerupte de *flash*-uri de luciditate atunci când în câmpul său vizual pătrundea, pentru câteva secunde, o pereche de pantofi de damă care îi atrăgeau atenția prin liniile lor elegante, severe sau delicate, încărcate sau simple, iar până să ridice privirea și să o zărească

pe purtătoarea acestor accesorii care întregesc o ținută feminină, șuvoiul mulțimii se revărsa și o înghițea fără urmă.

Acum era amețit nu numai de aerul călduț al primăverii și de munca intensă de peste zi, ci și de foamea care îl zorea să ajungă cât mai repede la fast food-ul aflat undeva în drumul spre casă. Nefind un amator de *junk food*, intra destul de rar într-un restaurant de acest gen pentru a-și potoli foamea, dar simțea totuși în anumite momente nevoia unor cartofi prăjiți, sărați și plini de ulei, a unui hamburger de vită bine prăjit, scaldat în maioneză făcută din praf de ouă, amidon, conservanți, și arome sintetice, stropit cu ketchup la găleată și îndesat într-o chiflă alături de o frunză de salată *plastifiată*, niște castraveți murați și o felie de cașcaval cheddar. După un astfel de festin, care-i stimula papilele gustative cu arome intense, o bere rece era precum un duș răcoritor ce înviora spiritul și trupul într-o zi înăbușitoare de vară. Întotdeauna după ce își potolea o astfel de foame agresivă, perspectiva de ansamblu asupra realității în general, și a vieții sale în particular, se schimba pentru o scurtă perioadă de timp, senzațiile imediate se estompau și un fel de frenezie îi invada simțurile. Acum, sub imperiul acestor trăiri de moment, s-a oprit la un supermarket pentru a-și cumpăra niște bere de savurat acasă, așa ca relaxare după o zi plină.